

ringen som for Domstolene, og især for os, at give Anledning til, at de Mænd, der skulde indtræde i Domstolene, først blive prøvede under saadanne Omstændigheder, at man i det Mindste kan have Haab om, at de, naar de indtræde som virkelig faste Dommere, i mange Aar ville kunne udfylde deres Plads paa en hensigtsmæssig og for Domstolene nyttig Maade. Det er af denne Grund, at jeg har opstillet mit Forslag.

Jeg kommer nu til den § 17, jeg har foreslået. Det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører har sagt, at jeg har lagt den frem i Udvalget uden at bringe den til nogen Forhandling; jeg har spurgt, om der var nogen Tilstemning, hvad der ikke syntes at være, og jeg har ret godt følt, at det i denne Sag var min Pligt at staa ene med mit eget Forslag. Grundene, hvorfor jeg bringer dette Forslag frem, ere i det Væsentlige bekendte fra 1ste Behandling; men der er dog Grunde, som jeg dengang ikke har fremført, fordi jeg havde Fornemmelser af, at jeg skulde komme til atter at træde frem dermed for det ærede Thing, og jeg altsaa gjorde Ret i dog at beholde Noget tilbage til den sidste Behandling, for ikke at komme til kun at gjentage, hvad jeg første Gang havde sagt. De ærede Herrer ville erindre, at det, da Loven om Grundlovsindsfrænkningen forelaa, blev min Stilling i denne Sag at være mæglende; jeg fik dengang fra mange Sider Bekreftelser for, at jeg ikke nok søgte at sikkre Kongeriget en saadan Forfatning, at den ikke paa en utilbørlig Maade skulde blive indordnet under Monarchiets Indflydelse, som man dengang ikke kjendte. Jeg bragte det dengang ved en Overenskomst mellem de daværende Medlemmer af Thinget derhen til, at Sagen kom til at beroe paa en Beslutning, om denne Grundlovsindsfrækning skulde træde i Kraft eller ikke, en Beslutning, som Enhver vidste, som Enhver forudsaa ikke vilde blive tagen, før man nogenlunde kjendte Fællesforfatningen. Fra det Dieblik af, at jeg lærte denne at kjende, var det min Overbeviisning, at vi skulde forvare os mod den Fællesforfatning, som da kom frem; jeg forvarede mig saa godt, jeg kunde — og jeg stlybte at gjøre det med Hensyn til dem, jeg havde ført frem paa den Bane — ved først at

foreslaae Betingelser til det Sa, vi vare villige til at give, og, da disse ikke kunde fremmes, ved at stemme mod Fællesforfatningen. Fra den Stund af, da dette ikke lykkedes, og da det ogsaa bristede med det Forsøg, der blev gjort fra de Mænds Side, der havde bidraget til at faae Fællesforfatningen antagen, idet de jo, ligesom i en Art Fortrydelse over, hvad de havde gjort, strax indgik med en Adresse til Hs. Majestæet Kongen, for at bede ham bruge den første Leilighed til at fremkalde Forandringer i denne Fællesforfatning — jeg for mit Vedkommende sluttede mig ikke til denne Adresse, idet jeg holdt mig overbeviist om, at de, der paa denne Maade havde kunnet bringe denne Forfatning frem og sætte den igjennem, og de, der i Thinget havde bidraget til at faae den sat igjennem, ikke havde Andet isinde end at haandhæve den, som den var, for at bruge den, som den bedst kunde bruges, ogsaa mod den særlige Forfatning i Kongeriget — fra den Stund af var det mig en Opgave, en Forpligtelse at passe paa ethvert Skridt, hvorigjennem man forsøgte at overføre Monarchiets Magt, — det være sig enten den udøvende Magt eller Repræsentationens Indflydelse — paa de særlige Forhold; det var efter min Overbeviisning min Forpligtelse, i Statens hele velforstaede Interesse, forsaavidt jeg kunde finde Understøttelse dertil i denne Forsamling, at haandhæve Kongerigets Uafhængighed med Hensyn til de særlige Anliggender ligeoverfor Monarchiet. Man vil erindre, at Grundlovsindsfrænkningen gaaer ud paa at fastholde paa en bestemt og klar Maade, hvad der er særlige Anliggender, hvortil ogsaa hører den Deel af Finantsvæsenet, som udspringer af visse Skatter og af Kongerigets særlige Anliggenders Fornødenheder. Alt dette er et særligt kongerigt Anliggende, der, saavidt jeg kan se, i fuldeste Maal kræver, at der ligeoverfor os i Regjeringen findes Mænd, uafhængige af enhver anden Regjeringsindflydelse end Kongens, og som ere os ansvarlige for disse Sager. Den samme Opfattelse gjorde sig gjældende, da det skulde anordnes, hvorledes denne Forfatning nærmere skulde forstaaes, og hvorledes Bestyrelsen skulde ordnes. Ligeoverfor Forfatningen have vi en kongelig Forordning af 31te October 1855, i